

Arrest

nr. 314 534 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2024.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart niet te weten over welke nationaliteit te beschikken, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn werkelijke nationaliteit en waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 294 540 van 22 september 2023.

Bij registratie van zijn huidig verzoek werd genoteerd dat hij over de Congolese nationaliteit zou beschikken.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij geen nieuwe elementen aanhaalt en dat hij blijft bij zijn vorige verhaal. Hij vreest het racisme tegen de Afrikaanse mensen in Libië, en hij heeft niets toe te voegen aan zijn vorige verhaal. Hij heeft nog contact met zijn kinderen die in Ghana wonen, en hij kan niet naar Ghana gaan omdat ze hem daar geen papieren van geven. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn asiilverzoek. Hij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij problemen zou hebben bij terugkeer naar Libië omwille van zijn Afrikaanse herkomst. In het kader van zijn eerste verzoek werd vastgesteld dat hij geen zicht heeft geboden op zijn werkelijke nationaliteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten.

(ii) het niet ernstig is dat hij tijdens de procedure in het kader van zijn eerste verzoek bleef volhouden niet te weten over welke nationaliteit hij beschikt, om dan in het kader van zijn tweede verzoek te stellen de Congolese nationaliteit te bezitten, zonder dit met enige verklaring of document te duiden.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt: "Dat bij de indiening van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, verrassend genoeg, per vergissing op zijn bijlage 26 werd vermeld dat verzoeker de Congolese nationaliteit had.

Dat op 29 november een brief naar de DVZ gestuurd werd, waarin op deze fout werd gewezen en waarin uitdrukkelijk werd verzocht deze recht te zetten.

Dat de maatschappelijk werkster van verzoeker ook een mail hierover naar de DVZ gestuurd heeft.

Dat de DVZ, daarop in een e-mail van 1 december 2023 heeft geantwoord dat "mijnheer sinds zijn eerste asielaanvraag de Congolese nationaliteit heeft. Indien een wijziging gewenst is, zal enkel een origineel geldig paspoort deze wijziging toelaten".

Dat dit echter niet het geval was, omdat verzoeker volgens eigen zeggen van het Commissariaat Generaal altijd had verklaard dat hij geen nationaliteit had.”. De brief en het e-mailverkeer werden gevoegd aan zijn verzoekschrift.

Wat betreft verzoekers opmerking dat op de ‘bijlage 26quinquies’ die hem werd afgeleverd tijdens zijn tweede verzoek naast “nationaliteit” Congo staat, benadrukt de Raad dat een ‘bijlage 26quinquies’ geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs betreft en bijgevolg de wijze waarop verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming geregistreerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet zijn werkelijke nationaliteit kan aantonen. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker de ‘bijlage 26quinquies’ ondertekende, waarop de Congolese nationaliteit als dusdanig wordt vermeld, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat hij hiermee akkoord gaat.

De Raad wijst er verder op dat uit zijn “verklaring volgend verzoek” (vraag 6a) blijkt dat hij de Congolese nationaliteit zou hebben, en dit stuk door hemzelf werd ondertekend, nadat dit hem in het Engels werd voorgelezen, waarmee hij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om aangaande het al dan niet hebben van de Congolese nationaliteit een opmerking te maken. De Raad merkt verder op dat zijn bewering over de Congolese nationaliteit te beschikken hoe dan ook een loutere blote bewering betreft aangezien verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek geen verdere informatie geeft of documenten voorlegt om het voorgaande te staven.

De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing:

“U verklaarde in uw eerste verzoek dat u niet wist over welke nationaliteit dat u beschikte. Hoewel uw tweede verzoek geregistreerd werd onder de Congolese nationaliteit, blijkt nergens in uw verklaringen op basis van welke informatie deze registratie gebeurde. U verklaarde zelf geen nieuwe elementen te hebben en vast te houden aan uw vorige verklaringen en buiten de loutere bewering over de Congolese nationaliteit te beschikken, verschaft u geen verdere informatie hieromtrent waardoor het louter een blote bewering betreft. U verklaarde immers niets over het feit dat u over de Congolese nationaliteit zou beschikken, noch dat u een vrees zou hebben ten aanzien van de Democratische Republiek Congo. U dient uw nationaliteit aannemelijk te maken door authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen, ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Hoewel dit vanwege juridische of materiële moeilijkheden niet altijd mogelijk is, kunnen coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie, volstaan, wat u echter nalaat om te verschaffen. Dat u tijdens de procedure in het kader van uw eerste verzoek bleef volhouden niet te weten over welke nationaliteit u beschikt, om dan in het kader van uw tweede verzoek te stellen de Congolese nationaliteit te bezitten, zonder dit met enige verklaring of document te duiden, is niet ernstig.”.

Verzoeker werpt geen ander licht op het voorgaande en heeft nog steeds niet zijn werkelijke nationaliteit aangetoond.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1761 legt de eed af en tolkt Engels – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent dat hij inmiddels voldoende elementen heeft bijgebracht om de bestreden beslissing te doen herzien: een sterker argument dan het vonnis van de familierechtbank waarbij hij als staatloze wordt erkend is in dit verband immers moeilijk te vinden. Verzoeker heeft doorheen zijn twee beschermingsverzoeken steeds volgehouden dat hij geen nationaliteit heeft, en met voormeld vonnis is dit komen vast te staan als de juridische waarheid. Aan dit vonnis is een onderzoek van het parket naar zijn verklaringen voorafgegaan en hij is steeds consistent geweest in deze verklaringen, onder meer over een verblijf in de Sahara en het gegeven dat zijn vader is gestorven toen hij nog erg jong was. Dat hij de Congolese nationaliteit zou hebben, heeft hij steeds betwist en waar hem bij zijn eerste beschermingsverzoek een gebrek aan medewerking werd verweten omdat hij onvoldoende zicht zou bieden op zijn afkomst, gaat dit argument nu niet langer op. Verzoeker besluit dat dit alles minstens een nieuw onderzoek door verweerder rechtvaardigt en vraagt de Raad om zijn beschermingsverzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, aangezien hij daartoe de bevoegdheid heeft.”

5. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek wordt vastgesteld dat verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn werkelijke nationaliteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten, dit onder meer omwille van een gebrekkige of nagenoeg onbestaande kennis over zijn nationaliteit.

In het kader van zijn huidige beschermingsverzoek wordt in de bestreden beslissing van 7 december 2023 en de beschikking van 9 april 2024 vastgesteld dat verzoeker nog steeds zijn werkelijke nationaliteit niet heeft aangetoond.

Bij aanvullende nota van 2 augustus 2024 maakt verzoeker een kopie over van het vonnis van de familierechtbank van Luik van 7 juni 2024. Hierin wordt verzoeker als staatloze erkend gezien *“aucun Etat avec lequel il présente des liens ne le reconnaissant comme étant son ressortissant”* (vrije vertaling: *“geen enkele staat waarmee hij banden heeft, erkent hem als zijn onderdaan”*).

Dit vonnis werkt erga omnes. Het determinerende motief dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit, kan bijgevolg niet langer worden weerhouden.

Gelet op het door verzoeker bijgebrachte nieuwe element, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek aangewezen. Dit element dient mee in overweging te worden genomen en noopt tot een verder en grondig (her)onderzoek.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking van 9 april 2024.

6. Gezien de Raad in deze niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES